

Οί λύκοι τῶν αἰθουσῶν

Μ' ΑΡΕΣΕΙ

Μοῦ ἀρέσει νὰ κυττάζω τὸν ἀφρὸ
π' ἀφίνει κάθε κύμα σὰν πεθαίνει
κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὸ σάβανο αὐτὸ
τῇ θάλασσα νὰ βλέπ' ἀγριεμένη.

Μοῦ ἀρέσει νὰ ἀκούω τὸ κύμα
ποῦ σβύνεται ἀργὰ σὰ στενάγμος
καὶ λὲς πῶς εἶν' ἡ ἄμμος μνῆμα
κι' εἶναι τὸ κύμα ὁ δόλιο-νεκρός.

Νομίζω τότε, μέσα στὴ βοή
στὸ κύμα, στὰ κατάπολα νερά του,
σὰν σὲ κενθρέφτη μὲ θαμπὸ γυαλί
πῶς βλέπω τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου.

POZA N. IOANNOY

* ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΛΥΡΑ *

ΑΚΑΡΔΗ

Σὲ λέει ὁ κόσμος ἄκαρδη
καὶ εἶπα· «Δὲν εἶνε ἀλήθεια,
»για' ἔχει δλόχρυσι καρδιά
»... ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὰ στήθεια...»

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Στ' ἀφροπλασμένα στήθη σου
φορεῖς στραυρὸ καὶ καμαρώνεις,
μὰ σὺ δὲν εἶσαι Χριστιανή,
ἀφοῦ αἰώνια μὲ σταυρώνεις!

ΔΟΓΗΣ

❖ ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ ❖

Ίωβιλαΐον Σοπενχάουερ.

Οἱ Γερμανοὶ παρέλειψαν νὰ ἐορτάσουν τὴν πεν-
τηκονταετηρίδα τοῦ Σοπενχάουερ, τοῦ μεγάλου πεσι-
μιστοῦ. Αἱ κρίσεις τοῦ φιλοσόφου περὶ τῶν συμπα-
τριωτῶν του δὲν ἦσαν πολὺ κολακευτικά, καὶ ἐκεῖ
πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ἡ αἰτία τῆς λήθης.

Ἴδου μερικὰ δείγματα :

«Προβλέπων τὸν θάνατόν μου, ὁμολογῶ ὅτι περι-
φρονῶ τὸ Γερμανικὸν ἔθνος, ἔνεκα τῆς ἀπείρου βλα-
κειας του».

Καὶ ἄλλο : «Κατηγοροῦν τοὺς Γερμανοὺς ὅτι μι-
μοῦνται πότε τοὺς Γάλλους, πότε τοὺς Ἕγγλους· μὰ
ἀκριβῶς αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχουν νὰ κά-
μουν. Ἄν περιορισθοῦν εἰς τὰς ἰδικὰς των δυνάμεις,
δὲν ἔχουν τίποτε λογικὸν νὰ προσφέρουν.»

— Καὶ μία κρίσις του περὶ τῶν Γάλλων : «Αἱ
ἄλλαι ἡπειροὶ ἔχουν μαίμουδες· ἡ Εὐρώπη ἔχει
Γάλλους».

*

Τὰ ἔργα τοῦ Ρέμπραντ.

Πρὸ πενήντα ἐτῶν ἡ Ἀμερικὴ δὲν εἶχε κανέν
ἔργον τοῦ Ρέμπραντ· μόλις κατὰ τὸ 1860 φθάνουν
ἐκεῖ δύο ἔργα, ἀποδιδόμενα εἰς τὸν Ὀλλανδὸν ζω-
γράφον, ἀνευ ὅμως ἐγγνήσεως περὶ τῆς γνησιότητος
αὐτῶν. Τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν, παριστάνον τὴν Δανάην μὲ
τὴν χρυσὴν βροχήν, ἠγοράσθη παρὰ τινος Βρούκε
κατὰ τινα δημοπρασίαν ἐν Παρισίοις καὶ ἐδωρήθη εἰς
τὸ Μουσεῖον τῆς Βοστώνης. Τὸ ἄλλο, μία προσωπο-
γραφία ἀνδρός, ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ Θωμ. Μπραῦαν εἰς
τὴν Ἱστορικὴν Ἑταιρίαν τῆς Ν. Ὑόρκης. Πολὺ ἀρ-

γότερα ήγοράσθησαν υπό 'Αμερικανῶν γνήσια πλέον ἔργα τοῦ ζωγράφου τούτου, μολοντί ὄχι καὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων· τὰ δύο πρῶτα ἐξ αὐτῶν ἦσαν σπουδαία· μία κεφαλὴ «Ἰουδαίου» καὶ ὁ «Βασιλεὺς Σαούλ». Μόλις κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα ηὔξηθη καταπληκτικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἔργων τοῦ Ρέμπραντ διὰ τῶν ὁποίων ἡ 'Αμερικὴ ἐπλούτισε τὰς συλλογὰς τῆς, ἰδιωτικῆς καὶ δημοσίας. Εἰς 88 ἀνέρχονται ταῦτα, ἀριθμοῦντα ἐλαιογραφίας, σπουδὰς καὶ σχέδια· διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν καυχῶνται οἱ διάφοροι Κροῖστοι τοῦ Νέου Κόσμου, διότι μόνον 10 εὑρίσκονται εἰς μουσεῖα καὶ δημοσίας συλλογὰς. Ὁ ἑκατομμυριούχος Χαβεμάιερ ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἔχει 8, ὁ Βέντανερ ἐν Φιλαδελφείᾳ 5, ὁ Γκάρντενερ 4 καὶ 3 ὁ πασίγνωστος Πιέρπον Μόργκαν.

★

Σπήλαιον λιθίνης ἐποχῆς.

'Αγγέλλεται πολὺ ἐνδιαφέρονσα ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις. Εἰς τὸ Βιλλεϋβενὰ τῆς Μάρνης ὁ ἀρχαιολόγος Ρολλὰν ἀνεκάλυψε διπλοὺν σπήλαιον, ὅπου διακρίνονται σχέδια τῆς νεωτέρας λιθίνης ἐποχῆς. Πρὸ τοῦ κυρίως σπηλαίου εὐρίσκεται χωρὸς ὀρθογώνιος, ἐντὸς δὲ τοῦ κυκλοτεροῦς σπηλαίου φαίνονται σκαλισμένα κοιλώματα καὶ καθίσματα καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων χαραγμένα σχέδια, μὲ καθέτους καὶ ὀριζοντίους γραμμὰς, ἐν δ' ἐξ αὐτῶν παριστᾷ καθαρὸν πτυάριον. Βεβαίως μόνον μελετᾶται καὶ ἔρευναι θὰ δώσουν τὴν πρέπουσαν σημασίαν εἰς ταῦτα, καθὼς καὶ εἰς τοὺς εὐρεθέντας ἐν τῷ βάθει τοῦ σπηλαίου ἀνθρωπίνους σκελετούς.

★

Μία ὑπογραφή, 1150 λίρας.

Οἱ «Τάιμς» διηγοῦνται, ὅτι ὁ διάσημος Ἄγγλος ζωγράφος Οὐϊστλερ συνήθιζε νὰ ὑπεγράφητ' ἔργα του, ζωγραφίζων εἰς μίαν γωνίαν τῶν πινάκων του μίαν πεταλούδα!

Τὸ νόστιμον εἶνε οἷα διὰ τῆς πεταλούδας αὐτῆς ὁ Οὐϊστλερ ὑπέγραψεν ὄχι μόνον τοὺς πίνακάς του, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἔγγραφα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖτο ἡ ὑπογραφή του, ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα.

Διὰ τοῦτο, ὥς ἐκ τῆς συνηθείας του ταύτης, ἡ ἀληθὴς του γραπτὴ ὑπογραφή ἦτο σπανιωτάτη. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου διηγοῦνται τὴν ἐξῆς περιεργωτάτην καὶ λίαν διασκεδαστικὴν ἱστορίαν.

Μίαν πρωΐαν ὁ ζωγράφος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς συλλογῆος, ὁ ὁποῖος τῷ παρουσίασεν ἐν τέκῃ ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ ζωγράφου διὰ τῆς συνηθῆς πεταλούδας καὶ ὑποκρινόμενος τὸν κατηγνακτισμένον, ἐζήτησε μίαν «ἀνθρωπίνην ὑπογραφήν».

Τὸ τέκν' ἦτο διὰ 32 λίρας καὶ ὁ Οὐϊστλερ θυμωθεὶς, τὸ ἀντίλλαξε δι' ἄλλου τέκν' 52 λιρῶν, κάτωθι τοῦ ὁποίου ὑπέγραψε διὰ τοῦ ὀνόματός του μὲ τὴν χαιρέκακον πεποίθησιν ὅτι καμμία Τράπεζα δὲν θὰ τὸ ἐξηγγέλωνεν, ἀφοῦ ὅλαι εἰς τὸν σὴνθίσιν εἰς τὴν πεταλούδαν. Τοιοῦτοτρόπως ἤλπιζεν ὅτι ὁ ὄχληρός ἐκεῖνος ἐπισκέπτης του θὰ ἔχανε 32 λίρας.

Ὅποια ὁμως ὑτῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του τὴν ἐπιούσαν, ὅταν ἐληροσφορήθη ὅτι ὁ ἐπισκέπτης του εἶχε πωλήσει τὴν σπανιωτάτην ὑπογραφήν τοῦ ζωγράφου ἀντὶ 1150 λιρῶν!

★

60 μέτρα ὑπὲρ τὴν ὁδόν.

Ὁ ζωγράφος Τζέιμς Ράνεϊ, 'Αμερικανὸς, ἔχει ἐπιδοθῆ εἰς μίαν εἰδικότητα ζωγραφικῆς λίαν παραδόξου. Ζωγραφίζει ἀποκλειστικῶς τοὺς ὑψηλοὺς κοντούς, ἐπὶ

τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας κυματίζει ἡ ἀστερόεσσα σημαία τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Οἱ κοντοὶ αὐτοὶ εἶνε συνηθέστατοι εἰς τὰς 'Αμερικανικὰς μεγαλουπόλεις. Ὑψοῦμενοι ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν, τῶν πυργίσκων ἢ τῶν θόλων τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν, ἐξικινοῦνται πολλάκις εἰς μέγα ὕψος. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίστον ἔχει ὕψος 60 μέτρων. Εὐκόλως συμπεραίνει τις, ὅτι δὲν εἶνε μικροδουλεῖα νὰ ἀναρριχηθῇ κανεὶς ἐπὶ τοιούτων κοντῶν, βάφων αὐτοὺς συγχρόνως μὲ τὰ ἐθνικὰ Ἀμερικανικὰ χρόματα!

Εἰς αὐτὸ τὸ δύσκολον ἐπάγγελμα ἔχει ἐπιδοθῆ ὁ Ράνεϊ, καταστάς ἀσυναγώνιστος. Τοῦ ἀπέφερε δὲ μεγάλην περιουσίαν. Εἰς τοὺς βιαιοτέρους ἀνέμους, εἰς τὰ μεγαλύτερα ψύχη, εἰς τὴν μεγαλύτερη ζέσθη' ὁ ζωγράφος—ἀναρριχητὴς σκαλώνει ἐπὶ τοῦ κοντοῦ, μὲ τὰ πινέλα σὺν χέρι. Μία ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας τοῦ Τζέιμς εἶνε νὰ κἀθῇται ἐπὶ τοῦ σκάλου ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν καὶ ἐκεῖ στηριζόμενος μὲ τοὺς πόδας νὰ λαμβάνῃ τὰς πλέον παραδόξους στάσεις, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν καὶ φόβον τῶν διαβατῶν.

★

Σχολαὶ δημοσιογραφικῆς.

Ἀπὸ τοῦ 1903 ὁ Ἰωσήφ Παύλιτσερ, διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ «Κόσμου» τῆς Νέας Ὑόρκης, κατέθηκε πέντε ἑκατομμύρια φράγκα διὰ τὴν ἰδρυσιν σχολῆς δημοσιογραφικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Κολομβίας, ὑποσχεθεὶς νὰ καταβάλλῃ ἕτερα πέντε ἑκατομμύρια διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἂν ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἡ σχολὴ αὕτη ἤθελεν ἀποφέρει ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ὑψίφωνος τῆς Ἰταλικῆς ὀπερέττας δεσποινὶς **Μαργαρίτα Ἀλμάνι**

Ἡ σχολὴ αὕτη ἐν τούτοις δὲν ἰδρύθη ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἀπόπειραι ἀπέτυχον.

Κατὰ τὸ 1896, μετὰ τὰς δημοσιογραφικὰς διαλέξεις τοῦ Ταβερνιῆ εἰς τὸ Καθολικὸν Πανεπιστήμιον τῆς Λίλλης ἐγένετο σκέψις περὶ μονιμοποιήσεως μιᾶς δημοσιογραφικῆς ἑδρας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη παρέμεινεν ἀνεκπλήρωτος.

Κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον ὁ αἰδεσιμώτατος Οὐίλλιαμ Ρῶτς ἴδρυνεν ἐν Λονδίῳ δημοσιογραφικὴν σχολήν. Ἀργότερον ἰδρύθησαν ἑδραι δημοσιογραφίας εἰς τ' Ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια τῆς Φιλαδελφείας καὶ τοῦ Σικάγου, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς.

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Κανσᾶς ὑφίσταται ἀπὸ τοῦ 1903 «Τμήμα δημοσιογραφικόν» ἀνήκον εἰς τὸ κράτος, ἀλλ' οἱ εἰς αὐτὸ ἐγγραφεῖντες εἶνε πολὺ ὀλίγοι. Εἰς τοὺς Παρισίους ὑπάρχει Σχολὴ Δημοσιογράφων, ἡ ὁποία ἐν τούτοις μετετράπη εἰς ἀπλὴν Ἀκαδημίαν.

Ἐν γένει δὲ ὅπουδῆποτε ἰδρύθησαν κατὰ καιροὺς δημοσιογραφικαὶ σχολαί, δὲν ᾤδοκίμησαν,

★

Καλλιτέχνης καὶ βασιλεὺς.

Ἐγγράφομεν εἰς τὸ προηγθὲν φύλλον περὶ τοῦ διασημοῦ Γερμανοῦ ἠθοποιοῦ Καϊντζ. Αἱ σχέσεις του μετὰ τοῦ παραφρονησαντος βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου, ἐσκανδάλισαν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τὴν Γερμανίαν.

Ὁ Καϊντζ πρὶν ἀποθάνῃ εἶχεν ὁμιλήσει ὁ ἴδιος περὶ τὸν σχέσεων του τούτων πρὸς Γερμανὸν δημοσιογράφον:

— Ἠγάπων πολὺ, ἔλεγε, τὸν βασιλέαν Λουδοβίκον διότι ἦτο ἀληθὴς καλλιτέχνης. Εἶνε μάλιστα λυπηρὸν, ὅτι ἦτο βασιλεὺς, διότι θὰ ἤδυνάτο νὰ γείνῃ ἀριστος ἠθοποιός. Αἱ καλλιτεχνικαὶ του ἰδέαι, ἐν τούτοις, δὲν ἦσαν πάνποτε σύμφωνοι πρὸς τὰς ἰδικὰς μου. Τοῦ ἤρρεσε πολὺ ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ἀλλὰ δὲν ἤθελε ν' ἀκούῃ νὰ γίνῃται λόγος περὶ Σαίξπηρ. Ὁ Γκαίτε τὸν συνεκίνει πάρα πολὺ ὀλίγον, μόνον δὲ ὁ Σίλλερ κατεῖχεν ὀλόκληρον τὴν συμπάθειάν του.

»Ἡ ἀφέλειά του ἦτο ἴση πρὸς τὴν εὐαισθησίαν του. Οὐδέποτε τὸν ἐθεώρησα τρελλόν, ἀλλὰ μᾶλλον διέβλεπον ἐν αὐτῷ τὸν φαντασιόπληκτον. Τόσον ἡ φαντασία του ἦτο ἀγεφυμένη, ὥστε δὲν κατῴρωνε νὰ μὲ χωρίζῃ ὡς ἄτομον ἀπὸ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὑπεδύμην ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

»Ἦτο, ἐν τούτοις, πολὺ εὐερέθιστος. Μία ἀνευλαβὴς λέξις, ἐν κίνημα οἰκειότερον τοῦ συνήθους τὸν ἐπλήγωνε βαθύτατα. Διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν ὑπέφερε τὸν Βάγνερ, ὁ ὁποῖος ὁμιλῶν πρὸς αὐτὸν περὶ τῶν ἐν τῇ τέχνῃ ἀντιπάλων του, συνήθιζε νὰ κτυπᾷ διὰ τοῦ γρόνθον του τὴν τράπεζαν.

»Ὅταν δ' ἐγὼ ἐνίστε παραφερόμενος εἰς τὴν ὁμίλιάν μου, μετεχειριζομένην φράσεις ζωηροτέρας τὸν συνήθων, ὁ Λουδοβίκος, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἰδιαιτερόν του γραμματέα, τῷ ἔλεγε:

«— Δὲν πρέπει νὰ τὸν κατηγορήσωμεν. Εἶνε νεύρασθενικός. Πρέπει νὰ τὸν θεωρῶμεν πάνποτε ὡς ἄγματος ἀσθενή».

★

Αἱ γνῶμαι τοῦ Φλωμπέρ.

Ἡ «Ἐπιθεώρησις τῶν Δύο Κόσμων» δημοσιεύει τὰ ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ Φλωμπέρ, ἠρξισε δὲ ἐκ τῶν «Σκέψεων». Πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ἀφορῶσαι τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν ἱστορίαν, εἶνε παραδοξέσταται. Ἐκ τῶν «Σκέψεων» αὐτῶν ὁ Φλωμπέρ ἀποδεικνύεται πολὺ περισσότερον πρωτότυπος ἢ ὅσον ἐκ τῶν ἐκδοθέντων ἔργων του. Μία σκέψις του ἀφορῶσα τὴν πνευματικὴν ἰδιοκτησίαν ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ μέγας συγγραφεὺς δὲν συνεμερίετο τὰς ἰδέας τῶν σημερινῶν συναδέλφων του, ἐν Γαλλίᾳ ἰδίως, οἵτινες γράφουν διὰ νὰ κερδίσουν.

«Ἡ φιλολογικὴ, ἡ πνευματικὴ ἰδιοκτησία, γράφει, εἶνε ζήτημα ταπεινόν, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν πλουτολογίαν συγχρόνως! Ἡ χειρωνακτικὴ ἐργασία πρέπει νὰ πληρώνεται, ἀλλ' ἡ πνευματικὴ ποτέ. Ἐκεῖνοι, οἵτινες θεωροῦν τὴν Τέχνην ὡς ἐμπόρευμα, τὴν θέτουν εἰς τὸ αὐτὸ μετ' ἐκείνου ἐπίπεδον. Οἱ σκεπτόμενοι οὕτω φαντάζονται τὸν ἐκδότην λέγοντα:

— Ἡ ὑπηρεσία πληρώνεται, καὶ ἐγὼ σὰς πληρώνω τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν σεῖς μοῦ παρέχετε διὰ τοῦ ἔργου σας.

— Ὅχι, ἀπαντῶ ὁμοῦ ἐγώ. Σεῖς δὲν δύνασθε νὰ μὲ πληρώσετε, διότι ἐγὼ δὲν γράφω διὰ τὸν σημερινόν ἀναγνώστην, ἀλλὰ δι' ὅλους τοὺς ἀναγνώστας ὅλων τῶν ἐποχῶν. Τὸ ἐμπόρεμά μου δὲν καταναλίσκεται ἄρα, δὲν ἐξαγοράζεται, διότι ἄλλως θὰ ἦτο ἀνεκτίμητον. Ἡ ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν παρέχω εἶνε ἀπεριόριστος καὶ ἐπομένως δὲν ἀμείβεται.»

Ἴδου μία ἄλλη σκέψις τοῦ Φλωμπέρ διὰ τὴν φιλοσοφίαν:

«Τί παρήγαγεν ἡ φιλοσοφία μέχρι τοῦδε; Ἀπολύτως τίποτε! Ἐκαμε μόνον ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα μεγαλείτερον τὸν Θεόν.»

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλαισθησίαν, ὁ Φλωμπέρ γράφει:

«Ἡ καλαισθησία εἶνε ὅπως ἡ φωνή. Ὅσον ὑψούται χάνει ἴσως τὴν σταθερότητα καὶ βεβαιότητα, ἀλλὰ κηρύττει εἰς ὕψος!»

Ὁ Φλωμπέρ ἦτο τῆς ἰδέας, ὅτι δὲν ἀρεῖ δι' ἓνα συγγραφεῖα ἡ μελέτη τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Ἀνάγκη μελέτης πολλῆς. Κατέτρωγε τὰ συγγράματα τῆς ἐποχῆς του, παρακολουθῶν ὅλην τὴν φιλολογικὴν κίνησιν τῶν συγχρόνων του. Συνείθιζε νὰ κάμνῃ κατάλογον τῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν

ΤΥΠΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Καρπαθία

ἀναγνώσει. Ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1872 μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1874 ὁ Φλωμπέρ, ἀνέγνωνε 309 τόμους, ἥτοι ἀνεγίνωσκεν ἓνα τόμον ἐντὸς δύο ἡμερῶν.

✱

Ἡ εἰκὼν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Παρισινὸν περιοδικὸν δημοσιεύει εἰκόνα ἐκ τῆς πορτογαλικῆς ἐπαναστάσεως μετὰ τὴν ἐξῆς ἀμίμητον ἐρμηνευτικὴν ὑποσημείωσιν.

«Ὁ στρατὸς τῶν δημοκρατικῶν ἐπιτιθέμενος κατὰ τοῦ στρατοῦ τῶν Βασιλοφρόνων. Ὁ στρατὸς τῶν Βασιλοφρόνων κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ καπνοῦ».

✱

Ἡ τυφλότης τοῦ Ὀμήρου.

Ἦτο ἀράγματι τυφλὸς ὁ Ὀμηρος; Περὶ τούτου πολλὰ ἐλέχθησαν καὶ οἱ εἰδικοί ἔχουν διχασθῇ εἰς δύο στρατόπεδα ὑποστηρίζοντα ἕκαστον τὴν ἰδίαν γνώμην μετὰ πείσματος καὶ πολλῶν ἐπιχειρημάτων, ἀρυσμένων ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν.

Εἰς τὰς τάξεις τῶν μὴ παραδεχομένων τὴν τυφλότητα τοῦ μεγίστου τῶν ποιητῶν, προστίθεται ἡδὴ Γερμανὸς συγγραφεὺς, ὁ Ἀρθούρος Ζβίνγκερ. Ὁ ψάλτης τῶν Τρωϊκῶν μαχῶν εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγιεστάτους. Ὁ Θουκυδίδης βεβαιῶν τὸ ἐναντίον ἐπλανήθη οἰκτρὰν πλάνην. Ἐν τέλει ὁ Γερμανὸς σοφὸς συμβουλεύει τοὺς γλύπτας νὰ μὴ παριστῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς τὸν Ὀμηρον τυφλόν, ὥς συμβαίνει μετ' ἀγάλματα αὐτοῦ, τα εὐρισκόμενα εἰς τὸ Καπιτώλιον καὶ τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

— ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΑΛ —

ΠΡΟ τεσσάρων περίπου μηνῶν, ἐφθάσαμεν ἓνα βράδυ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Μιστράλ εἰς τὴν Mail ane. Ἦτο ἓνα βράδυ ἑκτακτον. Τὸ γαλήνιον φῶς τῆς σελήνης περιέβαλλεν τὴν οἰκίαν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ μικρὰ θύρα ἠνεώχθη. Μία ὑπηρέτρια—εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο τις νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα ὑπηρετρίας φίλης—μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Οἱ τοῖχοι ἀσπρισμένοι μετ' ἄσβεστον, μία ὑψηλὴ ἐστία, καθίσματα ψάθινα, μία στρογγύλη τράπεζα, σκεπασμένη μετ' ἑνὶ κηρωτῆν ὀθόνην, καὶ μία ἀπλὴ λυχνία ἡ ὁποία ἐφώτιζε πάντα ταῦτα. Τὸ ἐσωτερικὸν οἰκίας ἐνὸς ἀγρότου, ἐνὸς χωρικοῦ ὁ ὁποῖος θὰ ἠγάπα τὴν σπουδὴν—διότι μετ' ὀλίγον ἐπισκέφθημεν τὸ γραφεῖον κατὰμεστον βιβλίων. Πρὸ τοῦ παραθύρου ἐν γραφεῖον ὅπου ὁ συγγραφεὺς τῆς Μιστέλλας—ὁ ὁποῖος συνδέει πάντοτε περιπατῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν—γράφει, ἐπιστρέφων, τοὺς ὁραίους ἠλιολούστους στίχους τοῦ.

Ἦδη, εἰμεθα συνηθροισμένοι περὶ τῆς τραπέζης, εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, πίνοντες κανὲν ποτῆριον ρακίου μετ' ἡμῶν ἡ κυρία Μιστράλ γλυκεῖα, ὡραία· ἡ φίλη ὑπηρέτρια λαμβάνουσα καὶ αὕτῃ τὸ μέρος τῆς εἰς τὴν συνομιλίαν· ὁ Pain-Perdu, ὁ οἰκιακὸς κύων τοῦ διδασκάλου, εἰς κύων μαῦρος μετ' ὀφθαλμοὺς θολοὺς, ὁ ὁποῖος φωνάζει ἀπὸ χαρὰν ὅταν τὸν χαϊδεύουν καὶ ζητεῖ νὰ δαγκάσῃ ἐξ εὐγνωμοσύνης. Καθαρὰ ἐνδεδυμένος, μετ' ἑνὶ ἐρυθρὸν λαϊμοδέτην, τὸν ἐπαρχιακόν του πῖλον εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁ Μιστράλ εἶνε ἐκεῖ, ἡσυχος καὶ μειδιῶν. Πρὸ ὀλίγου ἐφ' ἀμάξης, ἐνῶ μεταβαίνο-

μεν εἰς τὸ Saint-Remy, μᾶς ὠμίλησε μετὰ τὴν ἄδουσαν καὶ ἀδιάφορον φωνήν του. Μᾶς εἶπεν ἱστορίας τῆς ζωῆς του· τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του, τὸν γάμον του, τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν· ἐν ἀκούσιον καὶ ἐπαναλαμβανόμενον λουτρὸν, ἀκολουθούμενον ἀπὸ μίαν αὐστηρὰν πατρικὴν διδρῶσιν. Τὸ γιλέκον τοῦ πάππου τὸ ὁποῖον ἐπῆρε μίαν ἡμέραν καὶ ἐφύλαξεν ἕκτοτε εἰς τὸ ἐρμάριον μετ' ἐθασμίαν προσοχῆς. Ἀκόμη τώρα ὁμιλεῖ, ἀστείεύεται, καπνίζει τὸ τελευταῖον σιγάρον του... Αἰφνιδίως ὁ νεώτερος τοῦ «ὁμίλου», ὁ μόνος ἄγαμος, θέτων ἐν ποτῆριον ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ σπᾶ. Ἐγελάσαμεν ὅλοι, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς καλῆς ὑπηρετρίας καὶ ἐφωνάξαμεν μετὰ παιδικὴν δροσερὰν φωνήν.

— «Θὰ παντρευθῇ στὸ χρόνον».

Καὶ τοιοῦτοτρόπως γελῶντες ἐγκατελείψαμεν τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν οἰκίαν—*parva domus, magna quies*,—ὅπου διέρχονται μακρὰν τοῦ θορύβου τῶν πόλεων, πλησίον αὐτῶν τῶν χωρικῶν τοὺς ὁποίους τόσο ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ὁποίους τόσο καλὰ ἄδει, αἱ πλήρεις ἐργασίας ἡμέραι τοῦ ποιητοῦ...

JACQUES NORMAND

Κέρκυρα

(Μετάφρασε Τάκης Λάσκαρης)

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Δραματικὸς συγγραφεὺς (διαβάζον τὴν λίστα τοῦ ἐστιατορίου).—Κ' ἐδῶ τὰ καλλιτέρα μ' ἔρη τὰ ἔχουν σβύσει!

✱

Α' δραματικὸς.—Σὲ βοηθεῖ ἡ γυνὴ σου εἰς τὴν ἐργασίαν σου;

Β' δραματικὸς.—Καὶ ποῦν μάλιστα—κάθε μέρα μου κάνει καὶ μία σκηνή.

✱

Κυρία.—Ἄν θέλτε νὰ ζωγραφίστε τὸ πορτραῖόν μου, σὰς λέγω πῶς δὲν μπορῶ νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου.

Ζωγράφος.—Ὑψιστε Θεέ, τότε κυρία, πρέπει νὰ πᾶτε σ' ἓνα τοπιογράφον!

✱

Αἱ παρεξηγηθεῖσαι δάφναι.

Χωρικός (πρὸς τὴν γυναῖκα του ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τὸ θέατρον κατόπιν εὐεργετικῆς).—Καὶ λὲς πῶς ἀπέθανεν ἀλήθεια αὐτ' ἐς ἀτάνω εἰς τὴν σκηνήν; Δὲν τὸ πιστεύω, γυναῖκα.

Χωρική.—Ἄκου τι σοὶ λέω, ἄνδρα, βέβαια ἀπέθανε, ἀφοῦ στὸ τέλος ἔφεραν αἶμην σκηνὴν τόσα στεφάνια!

✱

Εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἡ μικρὴ (βλέπουσα μαλλιαρὸν ζωγράφον νὰ ζωγραφίζῃ).—Μπαμπά, κι' ἂν τοῦ κόψουν τοῦ ζωγράφου τὰ μακρὰ μαλλιά μπορεῖ νὰ ζωγραφίῃ πάλι;

✱

Συγγραφεὺς (πηγαίνων ὀλίγον ἀργὰ στὸ θέατρον, ὅπου δίδεται μία πρώτη νέον ἔργον καὶ βλέπων ἓνα κύριον νὰ τρέχῃ γιὰ κάτι ποῦ ἐλησμοίησε).—Παρετὸν, κύριε, τί, ἔπρεε κι' ὅλας τὸ ἔργον;

✱

Μίσι συγγραφεὺς.—Θεέ μου, κύριε διευθυντά, παραστήσατε ἐπὶ τέλους τὸ πρῶτον μου δράμα, δὲν ἔμπορῶ νὰ εἶμαι αἰωνίως ἀρραβωνιασμένη μετ' ὁλίγων τῶν θεατρικῶν ἔργων!

✱